

Sonet 147

Chinaski

Má láska je jak horečka, co jenom touží
co nejvíc tu svou nemoc roznítit.
Radost má z toho, co ji nejvíc souží,
co nejvíc živí zvrhlý apetýt.

Rozum, ten doktor lásky, dostal vztek,
že neléčím jak řek, tu strašlivou chorobu,
teď už vím, že když nemám jeho lék,
moje touha přivede mě do hrobu.

Pomoci není, komu není rady,
blábolím, blouzním, blázním, bloudím tmou,
a nevím sám co to mám za nápady,
nechci znát pravdu, pořád vedu svou.

Pomoci není, komu není rady,
blábolím, blouzním, blázním, bloudím tmou,
a nevím sám co to mám za nápady,
nechci znát pravdu, pořád vedu svou.

Že krásná jsi a že jsi moje světlo,
když jsi jak noc a černější než peklo.

Pomoci není, komu není rady,
blábolím, blouzním, blázním, bloudím tmou,
a nevím sám co to mám za nápady,
nechci znát pravdu, pořád vedu svou.

Pomoci není, komu není rady,
blábolím, blouzním, blázním, bloudím tmou,
a nevím sám co to mám za nápady,
nechci znát pravdu, pořád vedu svou.